

“ส่วนผสมของบาปทั้ง 7 ประการ
ถูกปรุงรสนำเข้าเนื้อ เพื่อตอบสนอง
ความตะกละอันไร้ขีดจำกัดของมนุษย์
กับบทสรุปที่แสนเผ็ดร้อนเกินคาดเดา”

- เปิดน้อยยอดนักอ่าน DucklingReader

“ผลงานระทึกขวัญสุดแปลกแหวกแนว
ที่เล่นกับคอนเซ็ปต์ความตะกละของมนุษย์
ที่ไม่ได้จำกัดไว้เพียงแค่เรื่องกินเท่านั้น
มาพร้อมกับการดำเนินเรื่องสุดเข้มข้น
ที่จะพาเราลุ้นระทึกไปกับชะตากรรมของปีนุก
ตั้งแต่ต้นจนถึงตอนจบที่คาดไม่ถึง!”

- Natta Panlutan

หิว...หิวโหยเพราะตามใจปาก
อยาก...จนเกินอยากไม่เคยหยุด
ยัด...ยัดเข้าไปไม่มีวันสิ้นสุด
ตะกละนัก...สันดานมนุษย์ไม่เคยพอ!

prism
บริษัท

Diet

ขนมผสมศพ

ภาคนัย

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำแนะนำนักพิมพ์

สิ่งไหนที่มากเกินไป มักมีผลเสียมากกว่าผลดีเสมอ
ความตะกละที่มีมากจนเกินไปก็เช่นกัน

Diet ขนผสมศพ เล่าเรื่องราวความตะกละของมนุษย์
อันนำไปสู่หายนะสุดสยอง เมื่อปีนมุก หญิงสาวที่เพียบพร้อม
ในด้านทรัพย์สินเงินทอง แต่กลับเป็นรองในเรื่องรูปร่างหน้าตา
พยายามดิ้นรนอย่างหนักเพื่อหาวิธีลดน้ำหนักมาลบคำดูหมิ่น
เหยียดหยามจากคนรอบข้าง แต่ใครจะคิดว่าการลดน้ำหนักครั้งนี้
ทำให้ชีวิตเธอเจอกับหายนะเกินกว่าที่คาดถึง

ผลงานจากหนึ่งในนวนิยายชุด 'FIVE FEAR' ของภาคินัย
ที่มาพร้อมภารกิจกำหนดชะตาชีวิตของหญิงสาวผู้น่าสงสาร

ภารกิจแบบไหนกันที่จะทำให้เธอลดน้ำหนักได้มากกว่า
10 กิโลภายใน 7 วัน หากเป็นวิธีที่ได้ผลก็ช่างล่อตาล่อใจจน
อยากกระโจนลงไปร่วมทำภารกิจง่าย ๆ (?) นี่เสียจริง...

แล้วความอยาก...ของคุณล่ะ มีมากพอจะพลิกกระดาน
หน้าต่อไปหรือเปล่า

คำนำผู้เขียน

ฉันอ้วน แล้วมันผิดตรงไหน
เส้นเลือดอุดตันก็ไม่ใช่ของใคร มันเป็นของฉัน
โรคตับ โรคไต ไขข้อ ความดัน
มันก็เกิดกับตัวฉัน ไม่ได้ไปหนักหัวใคร

ใช่ ฉันอ้วน แล้วฉันไม่ใช่คนหรือ
สิ่งที่อยู่ตรงหน้าอกข้างซ้ายก็คือหัวใจ...ใช่ไหม
ฉันอ้วน ไม่ได้แปลว่าฉันไม่เคยรัก ไม่เคยมีหัวใจ
ถ้าเลือกได้ เธอคิดว่าฉันอยากจะอ้วนไหม...ถามจริง?

ภาคนัย

บทนำ

ฉันไปอ้วนบนหลังคาบ้านป้าเธอเหอ

คุณ เราเกิดมา ‘กินเพื่ออยู่’ หรือ ‘อยู่เพื่อกิน’ กันแน่

สำหรับคนอื่น **ปิ่นมุก**ไม่รู้ แต่สำหรับเธอ ถ้าไม่มีของอร่อยกิน ยอมตายเสียดีกว่า!

หญิงสาวร่างอ้วนท้วมน้ำหนักเกือบ 100 กิโลกรัมนั่งหน้าบานอยู่ที่โต๊ะอาหารของมหาวิทยาลัย อาหารตรงหน้าเรียงรายมากมายจนไม่ยากคิดว่าหากมันถูกไล่เลียงเข้าไปในกระเพาะของเธอแล้วมันจะไปรวมตัวกันอยู่ในนั้นหมดได้อย่างไร ข้าวผัดกะเพราไก่หวานๆ เพิ่มไข่ดาว ขอหนึ่งไก่เยอะๆ หนึ่งจานวางอยู่ตรงหน้า นอกจากนี้คงต้องหาอะไรที่เป็นน้ำๆ ซดให้คล่องคอเสียหน่อย คำตอบคือเกาเหลาลูกชิ้นหมูพิเศษสามใหญ่ที่วางอยู่ไม่ห่างกันนัก แต่แค่นี้คงไม่อิ่มหรอก ต้องมีหอยทอดกระช่อนกรอบๆ อีกหนึ่งที แล้วต่อด้วยข้าวมันไก่เจ้าเด็ดที่ไม่ควรพลาด ของคาวจบอย่าเพิ่งนับศพอาหาร ยังมีกล้วยบัวชี่ถ้วยใหญ่กับข้าวเกรียบปากหม้ออีกหนึ่งชุด หากยังไม่อื่อก็พร้อมจะกินไอศกรีมกะทิราดนมสดพิเศษเพิ่มถั่วลันเตาได้อีกหนึ่งถ้วยอย่างสบายๆ ทั้งหมดสามารถอยู่ในท้องของปิ่นมุก

“ได้อย่างไม่แคร์สื่อ เพราะสื่อก็ไม่เห็นแคร์เธอ!”

อาหารจานแล้วจานเล่าถูกปิ่นมุกลิ้มรสอย่างเอร็ดอร่อย จนเมื่อหอยทอดกำลังจะเข้าปาก เสียงค่อนแคะของใครคนหนึ่ง ก็ดังขึ้น ทำให้หญิงสาวต้องวางช้อนลงแล้วหันหน้าไปมอง

“ตาย...นั่นแน่ใจนะว่ากิน นี่กว่าตายอดตายอยากมาจากไหน!” หญิงสาวร่างผอมบางจนน่าสงสัยว่ามีใส้อยู่ในนั้น หรือเปล่าพูดขึ้น **รู้จักระวัง** ใช้หางตามองอีกฝ่ายแล้วเบ้าปาก

“ไม่ได้ตายอดตายอยากมาจากไหนหรือยายรู้จ้ะ เขาเรียก ‘ยัดท่า’ ต่างหาก” สาวร่างบางไม่แพ้คนแรกเอ่ยสมทบลงหัวเราะ คิกคัก

ปิ่นมุกหันขวับไปมอง พบศัตรูอีกรายนามว่า**กระจี่** กำลัง ยืนเท้าสะเอวใส่อย่างกวนประสาท ไม่รู้ทำไมยายสองคนนี่ถึง ต้องคอยตามจิกตามแซวเธอตลอดเวลา มีหลายคนแอบมา กระซิบบอกว่า เพราะยาย**รู้จักระวัง**แอบชอบแฟนหนุ่มของเธอ นะลิ น่าสมเพช!

“ฉันจะกินเท่าไรมันก็เรื่องของฉันหรือเปล่า ฉันไปอ้วน บนหลังคาบ้านป่าของพวกเธอหรือ” ปิ่นมุกย้อนกลับพาลงท้ายไล่ เบบ่าอย่างไม่แคร์ ก่อนจะตักหอยทอดเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย พยายามเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ เพื่อนักพวักปากอยู่ไม่สุข!

“แหม...เธอไม่ได้ไปอ้วนบนหลังคาบ้านป่าบ้านลุงฉันหรือ ยายปิ่น แต่มันรำคาญหูรำคาญตานะ เออเรามีแต่คนสวยๆ หุ่นดี ๆ กันทั้งนั้น แต่ทำไมปิ่นนี่ดันมีแกะดำ...”

“แกะที่ไหนล่ะยายรู้จ้ะ เขาเรียก ‘หมูคุโรบุตะ’ ต่างหาก” กระจี่รีบขัด แต่เป็นการขัดที่พร้อมจะรับส่งมุกกันต่อไปได้เป็น

อย่างดี

“อ๊วย คุโรบุตะที่แปลว่าหมูดำนะเธอ”

รุ่งตะวันหัวเราะคิกๆ อาหารในปากของปิ่นมุกไร้รสชาติทันที เธอวางช้อนลงเสียงดังแล้วนั่งนิ่ง พยายามสะกดอารมณ์และบอกตัวเองว่าอย่าใจร้อน...อย่ามีเรื่อง...อย่ามีเรื่อง!

“เหม...คูลิ โกรธจนหน้าดำหน้าแดงเลยเธอจ๊ะ แชวเล่นแค่นี้เอง พอดีเห็นเป็นเพื่อนร่วมคณะกันก็เลยอยากชวนคุยด้วยอ๊วย แต่อย่าไปบอกใครนะว่ารู้จักฉันกับยายกระจี้ อายคนอื่นนะเดี๋ยวเขาจะหาว่ามีเพื่อนเป็นช้าง” รุ่งตะวันยังกัดไม่เลิก เป็นความสุขของเจ้าหล่อนเสียจริงที่ได้แฉวะคนที่รูปลักษณ์ด้อยกว่าตัวเอง

“ว้าย! ยายรุ่ง ไปพูดแบบนั้นเดี๋ยวยายปิ่นก็โกรธจริงๆ หรอก ตกลงจะเป็นหมูดำหรือเป็นช้างดีละเนี่ย แต่ฉันว่าเป็นช้างเหมาะกว่านะ อ๊วย ขอโทษนะที่เผลอออกความเห็นตรงๆ อย่าลุกขึ้นมาตักมันแล้ววิ่งไล่กระตีบฉันกับยายรุ่งละ ฉันกลัว...” กระจี้ทำเสียงอ่อนเสียงหวานอย่างกวนโทสะ เป็นความตั้งใจและสันดานของเจ้าตัว

“ไม่เห็นจะยาก โยนกล้วยโยนอ้อยไปให้สักนิดก็หายตักมันแล้วละ จริงไหม ยายปิ่นปักช้าง” ยิ่งได้กัดยิ่งสนุกปากหญิงสาวสองคนพากันหัวเราะชอบใจ ในขณะที่คนที่ถูกเอ่ยถึงไม่ได้สนุกด้วยสักนิด

ปิ่นมุกนั่งตัวสั่นด้วยความโกรธที่ยากจะระงับได้แล้ว ในเวลานี้ หญิงสาวลุกผิงขึ้นจากโต๊ะอาหาร ก่อนจะคว้าถ้วยเกาเหลาขึ้นสาดใส่ร่างของสองสาวคู่หูตูโอ

“กรี๊ดดดด...อีปิ่น! แกกล้าดียังไงมาทำแบบนี้กับพวกฉัน!”
กระจี้ร้องกรี๊ดกร๊าดราวกับถูกข้าวสารเสก

“ฉันจะไปฟ้องอาจารย์ว่าแกเอาเกาเหลาสาตพวกฉัน!”
รุ่งตะวันโวยวาย รีบปิดเอาเศษอาหารบนตัวออกโดยมีกระจี้
คอยช่วย ทั้งๆที่ตัวเองก็และไม่ต่างกัน

“เชิญไปฟ้องเลย นี่กว่าฉันกลัวพวกเธอเธอ อีพวกกิ้งก่า
ตากแห้ง!”

“แกดำไครว่ากิ้งก่า!” กระจี้หันไปมองปิ่นมุก หญิงสาว
แบปากไม่ตอบคำถาม แต่ใช้สายตาแทนคำตอบ คนถูกมอง
ร้อนตัวทันที “ยายรุ่ง มันดำพวกเราว่าเป็นกิ้งก่าตากแห้ง!”

รุ่งตะวันจ้องหน้าปิ่นมุก ก่อนจะหยิบจานข้าวมันไก่เท
ลงบนศีรษะของอีกฝ่ายแล้วเช็ดหน้าขึ้น

“ในเมื่อแกเอาเกาเหลาสาตฉัน ฉันก็เอาข้าวมันไก่ราด
หัวแกได้ อ้อ...แล้วฉันจะแถมของหวานให้ด้วย จะได้ครบ
คอร์สอาหารกลางวัน!” ไม่พูดเปล่า รุ่งตะวันหยิบถ้วยกล้วย
บวชชีราดใส่หัวปิ่นมุกทันที

ภายในโรงอาหารเจียบกริบ ต่างพากันจ้องมองเหตุการณ์
ตรงหน้าด้วยความตกตะลึง ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยหรือห้าม
ด้วยถือคติว่าเรื่องของเขาเราไม่เกี่ยว!

“ไปกันเถอะยายรุ่ง เหม็นไปหมดแล้วเนี่ย กลับไปอาบน้ำ
ที่คอนโดของเธอกันดีกว่า” กระจี้บอกกับเพื่อนที่กำลังยืนมอง
ร่างของศัตรูที่เนื้อตัวเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปด้วยอาหาร

“จำไว้ เป็นปลวกก็จงรู้ตัวว่าเป็นปลวก อย่ากระเดะ
มาเทียบกับหงส์อย่างพวกฉัน!” พูดจบรุ่งตะวันก็หันหลังเดิน

ออกจากโรงอาหารไปพร้อมกับกระจี้

ทันใดนั้นปิ่นมุกก็คว้าล้อย่อมในมือวิ่งตรงเข้าไปเสียบที่หลังของรุ่งตะวันอย่างแรงจนเลือดซึม เลื่อนนักศึกษาสี่สาวกลายเป็นสีแดงฉาน คนในโรงอาหารร้องกรี๊ดแล้วพากันแตกฮือด้วยความตกใจ

“ยายรุ่ง...หลังเธอ...หลังเธอ!” กระจี้แทบจะเป็นลมกับภาพตรงหน้า ขณะที่คนถูกแทงยังมึนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ปิ่นมุกเดินตรงเข้ามาหาอีกฝ่าย เอื้อมมือไปกระชากเอาล้อย่อมอันแหลมคมออกจากหลังของรุ่งตะวัน ก่อนจะดึงร่างของเจ้าหล่อนเข้ามาแล้วแทงล้อย่อมไปที่ใบหน้าของศัตรูอย่างไม่ยั้งมือ แทงซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่สนใจเสียงกรี๊ดร้องของรุ่งตะวันและคนอื่นๆ เลยสักนิด

ใบหน้าของรุ่งตะวันและไม่มีขึ้นติ ดวงตาข้างหนึ่งหลุดออกจากเบ้า ปากฉีกไม่ได้รูป ผิวหน้าที่ขาวเนียนกลับกลายเป็นรูปพรุนจากการเจาะของล้อย่อม จนเมื่อร่างของหญิงสาวแน่นิ่งไป ปิ่นมุกจึงผลักร่างของอีกฝ่ายทิ้งแล้วหันมาเล่นงานกระจี้ที่กำลังกรี๊ดร้องเหมือนคนบ้า

“ช่วยด้วย...ใครก็ได้ช่วยด้วย! กรี๊ดดดด...!!!”

กระจี้พยายามถอยหนีอย่างลนลานตามประสาคนกลัวตาย พยายามส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือที่ไร้ซึ่งการตอบกลับ ล้อย่อมคันเดิมถูกแทงเข้าที่หน้าท้องของกระจี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าพร้อมเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งของปิ่นมุก แล้วลำไส้ที่เคยสงสัยว่ามันมีอยู่จริงไหมในร่างกายที่พอมบางจนเหมือนมีแต่กระดูกก็ปรากฏออกมาสู่โลกภายนอก บอกให้รู้ว่ามันมีอยู่ในร่างของหญิงสาว

ปากโสมมคนนี่!

ปิ่นมุกหัวเราะชอบใจ ก่อนจะเดินกลับมาที่โต๊ะอาหาร
ของตัวเอง ส้อมคันเดิมที่ใช้สังหารสตรีปากมอมทั้งสองถูกนำมา
จิ้มข้าวเกรียบปากหม้อเข้าปากแล้วเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย

ไม่เสียใจ...แล้วก็ไม่แคร์!

“ในเมื่อแกเอาเกาเหลาสาตฉัน ฉันก็เอาข้าวมันไก่ราดหัวแกได้
อ้อ...แล้วฉันจะแถมของหวานให้ด้วย จะได้ครบคอร์สอาหาร
กลางวัน!” ไม่พูดเปล่า รุ่งตะวันหยิบถ้วยกล้วยบวชชีราดใส่
หัวปิ่นมุกทันที

ภายในโรงอาหารเงียบกริบ ต่างพากันจ้องมองเหตุการณ์
ตรงหน้าด้วยความตกตะลึง ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยหรือห้าม
ด้วยถือคติว่าเรื่องของเขาเราไม่เกี่ยว!

“ไปกันเถอะยายรุ่ง เหม็นไปหมดแล้วเนี่ย กลับไปอาบน้ำ
ที่คอนโดของเธอกันดีกว่า” กระเจี๊ยบอ๊ากกับเพื่อนที่กำลังยืนมอง
ร่างของศัตรูที่เนื้อตัวลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปด้วยอาหาร

“จำไว้ เป็นปลวกก็จงรู้ตัวว่าเป็นปลวก อย่ากระเดาะ
มาเทียบกับหงส์อย่างพวกฉัน!” พูดจบรุ่งตะวันก็หันหลังเดิน
ออกจากโรงอาหารไปพร้อมกับกระเจี๊ยบ

ปิ่นมุกกำส้อมในมือหนึ่ง ภาพในหัวจินตนาการไปถึงตอนที่
เธอได้ฆ่ายายปากมอมสองคนนั้นจนสาแก่ใจ แต่นั่นก็เป็น
ได้แค่เพียงความคิด แม้จะโกรธจนแทบทนไม่ไหว แต่เธอ
ไม่สามารถฆ่าใครได้ง่ายๆอย่างนั้นหรอก

หญิงสาววางส้อมลงแล้วคว้ากระบี่ถือของตัวเองเดิน

ออกไปจากโรงอาหารอย่างช้าๆ โดยไม่กล้าสบตาใครในนั้น
แม้แต่คนเดียว

1

บอกสี่เธอเธอจะเอาเท่าไร...เอาเท่าไร

ไม่อ้วนเอาเท่าไร

ช่าง เป็นช่วงเวลาแสนอดอยากจนอยากจะวิ่งออกไปร้องกรี๊ด ที่หน้าห้องตรวจอายุรกรรมเสียให้รู้แล้วรู้รอด เวลามันเดินช้าจนน่ารำคาญ หญิงสาวร่างอ้วนนั่งขยับตัวไปมาด้วยความเมื่อยจากการนั่งบนเก้าอี้ที่ไม่พอดีตัว สายตาจับจ้องไปที่ประตูห้องตรวจ รอนางพยาบาลเรียกคิวของตัวเองเข้าไปพบกับแพทย์เจ้าของเคส เธอมาโรงพยาบาลตั้งแต่หกโมงเช้า จนนี้จะสิบเอ็ดโมงแล้วยังไม่มีวีแววว่าจะถึงคิวของตัวเองเลย หญิงสาวแอบจิกตาใส่นางพยาบาลที่กำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ที่เคาน์เตอร์แล้วต่อว่าในใจ...นี่แอบเอาแฟ้มของฉันยัดไปด้านหลังหรือเปล่าอะ ฉันมาก่อนแท้ๆ ทำไมถึงยังไม่ได้พบหมออีก!

ประตูห้องตรวจถูกเปิดออก หญิงสาวคนหนึ่งเดินถือแฟ้มของตัวเองออกไปอีกด้านหนึ่ง นางพยาบาลที่นั่งอยู่เหมือนรู้หน้าที่ดี รีบหยิบแฟ้มคนถัดไปขึ้นมาแล้วเรียกชื่อให้เข้าไปพบแพทย์ คนที่นั่งรออยู่อีกห้าคนต่างลุ้นจนตัวเกร็งว่าใครจะเป็นผู้โชคดีคนนั้น

“เชิญคุณปิ่นมุกเข้าพบแพทย์ค่ะ”

ตั้งเสียงสวรค์ หญิงสาวร่างอ้วนน้ำหนักกว่า 100 กิโลกรัม ยืนขึ้นแล้วเช็ดหน้า ปรายตามองคนอื่นอีกสักคนอย่างผู้ชนะ ก่อนจะเดินตูดบิดเข้าไปในห้องตรวจอายุรกรรมเพื่อปรึกษาเรื่องการลดความอ้วนของตัวเองที่มาจนถึงจุดอิมตัวแล้ว

“เชิญครับคุณปิ่นมุก”

นายแพทย์หนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเอ่ยเชิญคนไข้ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ปิ่นมุกเคยเจอเขาแล้วครั้งหนึ่งตอนมาปรึกษาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว และนี่คือการพบกันครั้งที่สอง เธอมาเพื่อฟังผลเลือดกับผลตรวจร่างกายที่ได้ทำการตรวจไปเมื่อครั้งก่อน เขาอ่านเอกสารที่แนบมาให้กับแพทย์คนไข้แล้วถอนหายใจยาวๆ

“คุณปิ่นมุกน้ำตาลขึ้นสูงมากเลยนะครับ ค่าไขมันก็สูง คอเลสเตอรอลก็สูง จากประวัติการรักษา เคยรักษาด้วยยา และการควบคุมอาหาร แต่ก็ไม่ได้ผลใช้ไหมครับ”

ปิ่นมุกพยักหน้ารับ มันอาจได้ผลกับคนอื่น แต่ไม่ใช่กับเธอ เธอไม่สามารถหักห้ามใจตัวเองได้ ที่จริงก็รู้ดีทุกอย่าง จำได้ขึ้นใจว่าผู้หญิงควรได้รับแคลอรีในแต่ละวันไม่เกิน 1,500 - 2,000 แคลอรี และยังจำได้ถึงปริมาณแคลอรีของอาหารแต่ละอย่าง เช่น แกงกะหรี่ไก่หนึ่งถ้วยมี 365 แคลอรี ส้มตำหนึ่งจานมี 120 แคลอรี และการกินทุกๆ 100 แคลอรี ต้องเดินถึง 1.6 กิโลเมตรถึงจะเผาผลาญได้หมด

คนเราบางคนก็เก่งแค่ทฤษฎี แต่การปฏิบัติเป็นศูนย์!

เธอกินข้าวหนึ่งจาน แต่หนึ่งจานของเธอเท่ากับสามจานของคนปกติ ถ้าเป็นส้มตำหนึ่งจาน ก็ใส่กุ้งแม่น้ำ เพิ่มถั่วลิสง

และน้ำตาลปีบจนหวานจ๋อย กินเสร็จแล้วนอน ตื่นมาก็หิวอีก เพราะฉะนั้นคงไม่ต้องบอกว่าทำไมการควบคุมอาหารและ ออกกำลังกายจึงใช้ไม่ได้ผลกับปิ่นมุก

“หมอเกรงว่าถ้าปล่อยไว้นาน ๆ จะมีผลต่อร่างกายคุณ ปิ่นมุกนะครับ จะมีปัญหาความดันโลหิตสูง เบาหวาน โรคหัวใจ และโรคอื่นตามมาอีกมากมาย ถ้าจะให้หมอแนะนำ หมอว่าเรา อาจต้องใช้วิธีการรักษาแบบผ่าตัด”

“ผ่าตัด...ยังงั้นหรือคะคุณหมอ” ปิ่นมุกสนใจทันที

“เดี๋ยวหมอจะอธิบายให้ฟังนะครับ การผ่าตัดลดความ อ้วนที่นิยมมาก ๆ คือวิธีที่ทำโดยใช้กล้อง ซึ่งมีอยู่ 2 วิธีนะครับ วิธีแรกนั้นทางการแพทย์เรียกว่า Roux-en-Y Gastric Bypass (RYGB) หรือ Gastric Bypass เป็นการผ่าตัดที่นิยมทำกัน และก็ประสบความสำเร็จมากที่สุดด้วย โดยขั้นแรกหมอจะใช้ ตลับลดแบ่งกระเพาะอาหารของคุณปิ่นมุกเป็นสองกระเปาะ¹ กระเพาะใหม่จะมีขนาดเล็กทำให้รับอาหารได้ไม่มาก จากนั้น หมอจะเอาลำไส้เล็กบายพาสมาต่อเข้ากับกระเปาะกระเพาะอาหาร ที่มีขนาดเล็ก ทำให้อาหารไม่ผ่านกระเพาะอาหารกระเปาะใหญ่ ผลก็คืออาหารและแคลอรีจะดูดซึมเข้าสู่ร่างกายของคุณปิ่นมุก น้อยลง แล้วน้ำหนักก็จะค่อย ๆ ลดลงตามลำดับครับ

“ส่วนอีกวิธีหนึ่งทางการแพทย์เรียกว่า Adjustable Gastric Banding (AGB) หรือ Gastric Banding คือการ ผ่าตัดลดขนาดกระเพาะอาหาร โดยใช้ที่รัดกระเพาะที่ปรับเปลี่ยน

¹ การอธิบายลักษณะของการแบ่งกระเพาะอาหารออกเป็นสองส่วน

ขนาดกระเพาะได้ตามความต้องการ เครื่องนี้ออกแบบมาเพื่อใช้กับวิธีผ่าตัดแบบส่องกล้องครับ มันทำด้วยซิลิโคนที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 อุปกรณ์คล้ายเข็มขัดจะถูกรัดเข้ากับส่วนต้นของกระเพาะอาหาร ส่วนที่ 2 เป็นสายยาง ซึ่งเป็นท่อติดต่อระหว่างส่วนที่ 1 กับส่วนที่ 3 และสำหรับส่วนที่ 3 เป็นกระเพาะสามารถปรับได้ โดยใช้เข็มแทงเพื่อดูดน้ำเกลือจากภายนอก ปรับให้เข็มขัดในส่วนที่ 1 โป่งหรือแฟบได้ตามความต้องการ ส่วนนี้ใช้วางอยู่ใต้ผิวหนังตรงหน้าท้องครับ การผ่าตัดนั้นคงต้องให้คุณเป็นมุกปรึกษากับคัลลยแพทย์เฉพาะทางอีกที ถ้าคุณเป็นมุกไม่มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายหมอมว่ามันเป็นวิธีที่ดีที่สุดในเคสของคุณเป็นมุกครับ”

นายแพทย์หนุ่มอธิบายยาวเหยียด ปีนมุกนึกภาพไม่ออกหรือว่ามันจะมีกระบวนการแบบไหน หมอจะล้วงเข้าไปทำอะไรกับกระเพาะของเธอ แต่สิ่งที่หญิงสาวสนใจที่สุดคือความผอม เธอต้องการผอม เสียเท่าไรก็ยอม!

“ไม่มีปัญหาอะ เท้าไหวเท้ากัน” หญิงสาวรีบบอกราวกับกลัวนายแพทย์จะเปลี่ยนใจไม่รักษาให้

“งั้นเดี๋ยวหมอจะเขียนใบส่งตัวไปที่วอร์ดศัลยกรรมนะครับ แต่วันนี้คุณเป็นมุกคงพบแพทย์ไม่ทัน วอร์ดศัลยกรรมปิดตอนเที่ยง ป่านนี้คิวคงเต็มแล้ว เดี่ยวนางพยาบาลจะนัดวันอีกทีนะครับ ช่วงนี้คุณเป็นมุกก็พยายามควบคุมอาหารและหมั่นออกกำลังกายไว้ก่อน จะได้ไม่มีปัญหาในการผ่าตัดนะครับ”

นายแพทย์หนุ่มบอกพลางจดอะไรยุกยิกลงในแฟ้ม ปีนมุกพยักหน้ารับ ใจจริงอยากจะผ่าตัดวันนี้พรุ่งนี้เสียเลยด้วยซ้ำ

“เรียบร้อยแล้วครับคุณปิ่นมุก เอาแฟ้มไปยื่นให้นางพยาบาลหน้าห้องได้เลยครับ”

“ขอบคุณค่ะคุณหมอ” ปิ่นมุกยกมือไหว้ เดินใจลอย ออกไปนอกห้องตรวจ มองเห็นแสงวิบวับอยู่รำไร

อีกไม่นานเธอจะพอม...เธอจะพอมแล้ว!

ณดาเดินหัวเลี้ยวออกจากโรงพยาบาลโดยไม่ฟังเสียงเรียกของ **ชีวิต**ที่ไล่ตามหลังกามาแต่เนิ่นๆ ความโกรธทำให้หัวใจของหญิงสาวเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมาจากอก ขาทั้งสองข้างจ้ำอ้าวขึ้นไปบนสถานีรถไฟฟ้าต่างๆ ที่ไม่รู้ว่าจะไปไหน เวลานี้เธออยากไปไหนก็ได้ที่ห่างจากพี่ชายและคนรักที่รวมหัวกันหลอกให้เธอมาพบจิตแพทย์

“ดา...รอวิทยก่อนลี ดา...” ชายหนุ่มร้องเรียกพลางเร่งฝีเท้าให้ทันหญิงคนรัก ความโกรธทำให้ณดาเดินเร็วกว่าปกติมาก มากเสียจนคนแข็งแรงอย่างชีวิตตามไม่ทัน เขาวิ่งขึ้นสถานีรถไฟฟ้าตามณดาไป ไม่รู้หรือว่าหญิงสาวจะไปไหน แต่เขาต้องตามไปอธิบายให้เธอเข้าใจก่อน

ดูเหมือนณดาจะไม่สนใจเสียงร้องเรียกของอีกฝ่ายเลย หญิงสาวเดินไปซื้อบัตรกับพนักงาน เห็นว่าสถานีหมอล็อตใกล้บ้านที่สุดแล้วจึงเลือกสถานีนั่น เป็นจังหวะเดียวกับที่ชีวิตมาถึงตัวของณดาพอดี เขารีบคว้าแขนของหญิงสาวไว้

“ดา...ใจเย็นๆ แล้วฟังก่อนลี ทุกอย่างพี่พี่เคยกับชีวิตทำไปนะ เพราะเราหวังดีกับดานะ”

“รู้ว่าหวังดี แต่การหวังดีก็ต้องมีขอบเขต ให้เกียรติคนอื่น

บ้าง ไม่ใช่ความหวังดีที่ทำร้ายอีกคน การที่วิทย์กับพีเดชทำแบบนี้ก็ไม่ต่างจากการหาว่าบ้า!”

หญิงสาวแผดเสียงไล่ พยายามสะบัดแขนออกจากมือของอีกฝ่าย แต่วิทย์ไม่ยอม

“ปล่อย! บอกให้ปล่อย!”

“ไม่ปล่อยจนกว่าจะคุยกันให้รู้เรื่อง” ชายหนุ่มยังคงยืนยันเสียงแข็ง

“ไม่ปล่อยใช่ไหม ได้!” ลั่นคำนั้น ฝนดาตบผาดเข้าที่ใบหน้าของชายหนุ่มอย่างแรงจนเขาหน้าหัน เผลอปล่อยมือออกจากแขนคนรักทันที

วิทย์มองหน้าฝนดาอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น ฝนดาตบเขาจริง ๆ หรือ...

ฝนดาไม่ได้มีท่าที่รู้สึกผิดมากนัก เธอหันหลังแล้วเดินตรงไปยังทางเข้ารถไฟฟ้า ตะบัตร์ที่ซื้อมาแล้วเดินเข้าไปด้านในโดยไม่แฉวิทย์ที่ยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมายในเวลาเที่ยงที่ต่างก็หันมองชายหนุ่มอย่างตำหนิ ทั้งๆที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น

หนึ่งในนั้นคือสายตาของปิ่นมุก เธอมองชายหญิงคู่นั้นทะเลาะกันแล้วก็ได้แต่สมเพชเวทนา มาทะเลาะกันท่ามกลางสายตาคนเป็นร้อย แทนที่จะไปหาที่สงบๆ คุยกันนี่แหละนะ ไม่ว่าสวยหล่อขนาดไหน รักกันมากยังงี้ ก็ยอมมีวันทะเลาะเบาะแว้ง ของอย่างนี้มันอยู่ที่ใจ ไม่ใช่หน้าตาสักหน่อย ปิ่นมุกพยายามคิดเข้าข้างตัวเอง

ไม่รู้เพราะว่าป็นมุกตัวใหญ่หรือคนบนรถไฟฟ้าแยะกันแน่น หญิงสาวจึงรู้สึกอึดอัดและร้อนจนไขมันในตัวแทบละลาย ขณะที่อยู่บนรถไฟฟ้า ในใจได้แต่เร่งให้ถึงสถานีที่เธอต้องการจะลงเร็ว ๆ และทันทีที่ประตูรถไฟฟ้าเปิดออก หญิงสาวร่างอ้วนก็รีบก้าวเท้าออกไปเพื่อสูดอากาศภายนอก แรกทีเดียวคิดว่ามันคงจะสดชื่นกว่าอากาศภายใน แต่ผิดคาด อากาศยามเที่ยงที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมินั้นร้อนเสียยิ่งกว่ารถ หญิงสาวเดินลงจากสถานีรถไฟฟ้า นึกบ่นในใจว่าน่าจะเอารถมาเอง แต่นั่นแหละ คราวก่อนที่ขับรถไปโรงพยาบาลซึ่งอยู่ใจกลางเมือง ปรากฏว่ากว่าจะเอารถกลับคอนโดได้ก็ใช้เวลาสามชั่วโมง แบบนี้กระมังที่เขาเรียกว่าได้อย่างเสียอย่าง

ในขณะที่หญิงสาวเดินไปตามสะพานลอยที่ทอดยาวราวกับเป็นสนามแข่งกรีฑา สิ่งหนึ่งซึ่งตัวเธอหลีกเลี่ยงที่จะทำมาตลอด นั่นคือการรับใบปลิวจากคนที่มายืนแจกอยู่บนสะพานลอย ไม่ได้รังเกียจอะไรหรอกนะ แต่มันปวดใจทุกครั้งที่ได้รับใบปลิวมาแล้วพบว่ามันคือใบปลิวจากสถาบันลดน้ำหนัก ผังเข็มลดความอ้วน สะกดจิตละลายไขมัน หรืออาหารเสริมเพื่อร่างกายอันผอมเพรียว เพราะนั่นเหมือนเป็นการเอาอีโต้เล่มคมมาลับที่ใบหน้าของเธอจนละ

รู้แล้วละว่าฉันอ้วน แต่อย่ามาตอกย้ำกันจะได้ไหมล่ะ!

พูดไม่ทันขาดคำ มือหนึ่งก็ยื่นใบปลิวมาตรงหน้าของป็นมุก หญิงสาวพยายามทำเป็นหูหนวกตาบอด ไม่รับและเดินหนีอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะพบว่ามิใช่ใบปลิวใบเดิมยื่นมาตรงหน้าอีกครั้ง คราวนี้ป็นมุกถึงกับหยุดชะงักแล้วเงยหน้ามอง

พบหญิงสาวหุ่นเพรียวในชุดเหมือนพนักงานคลินิกรักษาสิว เธอสวมกระโปรงสั้นเข้ารูปสีขาวเผยให้เห็นสะโพกผายขนาด กำลังดิ้นกับต้นขาอันเรียวงาม เสื้อเชิ้ตสีแดงข้างในสูทสีขาว ขนาดพอดีตัวนั้นช่วยขับให้สีผิวของเจ้าหล่อนดูขาวผ่อง นี่คง จิตกลูต้าโฮโอน² ไปหลายล้งลิท่า ปีนมูกยังไม่วายนึกกัคน ที่สวยกว่าเธอ

“สวัสดีค่ะคุณน้อง พอจะมีเวลาสักสองสามนาทีไหมคะ” พนักงานหญิงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร แ่นละ กำลังจะ หลอกเหยื่อให้ติดกับนี่นา!

“ไม่ว่างค่ะ ต้องรีบไปหาคุณพ่อ ตอนนี้อยู่ป่วย เข้าไอซียูค่ะ” เธอหาเหตุผลปฏิเสธทันควัน แม้รู้ดีว่านรกจะ กินหัวเอาที่อยู่ๆ ก็มาแข่งพ่อของตัวเองแบบนี้!

“แบบเดี๋ยวจริง ๆ ค่ะ คุณพี่มีคอร์สลดน้ำหนักแบบได้ผล จริง เห็นผลจริง ภายใน 7 วัน น้ำหนักของคุณน้องจะหายไป 10 กิโลกรัมเป็นอย่างน้อยนะคะ” พนักงานสาวพยายามอวดอ้าง สรรพคุณ

ป็นมูกแอบยิ้มเยาะในใจ มามุกไหนฉันก็พร้อมรับมือ ทั้งนั้นแหละ

“ขอโทษนะคะ ฉันผ่านมาแล้วทั้งนั้น ไม่ว่าคอร์สดีเลิศ ขนาดเฟิร์สต์คลาสหรือยาฉีบอก ไม่มีอะไรทำให้ฉันผอมได้หรอก

² สารที่เซลล์ในร่างกายเราสามารถสังเคราะห์ขึ้นได้เอง มีหน้าที่ ปกป้องเนื้อเยื่อของอวัยวะทุกส่วนด้วยการต่อต้านอนุมูลอิสระที่สะสมอยู่ตาม ส่วนต่าง ๆ และกระตุ้นภูมิคุ้มกันของร่างกาย

นะคะ ที่สำคัญ กว่าฉันจะอ้วนได้ขนาดนี้ ฉันต้องเสียเงินไปไม่รู้เท่าไรหรอก อยู่ๆ จะให้มาลด ประสาทหรือเปล่า!” เป็นอาการปากไม่ตรงกับใจอย่างยิ่งยวด นี่ถ้าพนักงานคนนี้รู้ว่าเธอเพิ่งไปปรึกษาหมอเรื่องการผ่าตัดลดความอ้วนมา คงหัวเราะท้องคัดท้องแข็งเป็นแน่

“แต่คุณที่มั่นใจว่าโปรแกรมของสถาบันคุณพี คุณน้อง ต้องไม่เคยพบเจอที่ไหนแน่ๆ และที่สำคัญ เราไม่ได้ให้คนอื่นเลือกเรา แต่สถาบันจะเป็นฝ่ายเลือกคนที่ จะเข้าคอร์สเอง การที่คุณพีมาติดต่อคุณน้อง นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า คุณน้องผ่านการคัดเลือกของสถาบันเราแล้วนะคะ เนื่องจากเราเลือกคนที่จะได้เข้าคอร์สแค่เดือนละหนึ่งคนเท่านั้น เพราะเราต้องใช้เวลาเตรียมงานและประสานงานจากหลายฝ่าย ดังนั้นใครที่ได้เข้าคอร์สของสถาบันคุณพี นับว่าโชคดียิ่งกว่าถูกหวยผอมเร็ว ผอมจริง ไม่อิงนิยาย ถ้าทำได้ ก็เหมือนมีชีวิตใหม่ แต่ถ้าลดไม่สำเร็จ ทางเรายินดีคืนเงินสิบเท่าโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น นี่พอคุณพีเห็นคุณน้อง ดูแล้วน่าจะสนใจเป็นตัวเลือกของทางสถาบันที่จะคัดมาเข้าคอร์ส ก็เลยลองเข้ามานำเสนอ แต่ถ้าวันนี้ไม่สนใจไม่เป็นไร กลับไปนอนคิดเล่นๆ ก่อน อาจสนใจทีหลังก็ได้ค่ะ บนโลกใบนี้ไม่มีที่ใดให้คนอ้วนยืนหรือก่นะคะ”

เป็นคำพูดที่ทำให้ร้ายจิตใจมากถึงมากที่สุด ปีนมูกอยากจะทำกราดพาดหน้าเสียให้รู้แล้วรู้รอด เป็นคนอ้วนมันผิดนักหรือไง! ฉันอ้วนฉันก็มีความสุขแบบที่เป็น...โกหกตัวเองอีกแล้ว

“รับไปอ่านดูเล่นๆ ก่อนนะคะคุณน้อง ถ้าสนใจค่อย

โทร.มา มีเวลาอีกสองวัน เราจะทำการคัดเลือกแล้ว คุณพีรับรองว่าถ้าคุณน้องเข้าคอร์ส คุณน้องจะได้พบกับชีวิตใหม่ และทุกอย่างในชีวิตของคุณน้องจะเปลี่ยนไปตลอดกาล” พนักงานสาวบอกแล้วพับใบปลิวยัดลงไปใ้ในกระเป๋าสะพายของอีกฝ่ายอย่างถือวิสาสะ ก่อนจะยิ้มหวานแล้วเดินหายไปกับฝูงชน ทิ้งให้ปิ่นมุกยืนกั้ดพันกรอดๆอย่างแค้นใจ

คอยดูเถอะ ถ้าได้ฝ่าตัดลดความอ้วนสำเร็จเมื่อไร จะกลับมาเอาใบปลิวตีหน้าอ้้นางพนักงานปากดีนี้ให้ได้!

ด้วยอากาศที่ร้อนจัดบวกกับอารมณ์ที่เฟ้งผ่านการดูถูกดูแคลนมาสดๆ ร้อนๆ ปิ่นมุกจึงตัดสินใจเดินเข้าห้างสรรพสินค้าแถวนั้นเพื่อตากแอร์ให้เย็นใจ ก่อนจะต้องเดินออกไปนั่งรถแท็กซี่เพื่อกลับไปเอารถซึ่งจอดไว้ที่มหาวิทยาลัยอีกครั้ง หญิงสาวเดินเข้าร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด สั่งน้ำอัดลมแก้วใหญ่พิเศษเพื่อดับกระหาย ในขณะที่คนอื่นอาจใช้เวลาเป็นสิบนาทีในการดื่มมันให้หมด แต่ด้วยความสามารถพิเศษของปิ่นมุก เธอสามารถดื่มน้ำอัดลมไซซ์พิเศษหมดภายในเวลาไม่ถึงห้านาที เป็นความสามารถที่ไม่น่ามีในมนุษย์!

เมื่อความกระหายเจือจาง หญิงสาวจึงลุกขึ้นแล้วเดินออกจากร้าน เตรียมเดินทางกลับไปยังมหาวิทยาลัยอีกครั้ง ในขณะที่เดินอยู่ก็มีบางอย่างสะดุดตาปิ่นมุกเข้าอย่างจัง ที่จริงมันไม่ใช่สิ่งพิสดารอะไรมากมายหรอก ก็แค่เครื่องชั่งน้ำหนักแบบหยอดเหรียญที่สุ่ดแสนจะธรรมดา เมื่อก้่ตอนอยู่โรงพยาบาล เธอชั่งน้ำหนักกับเครื่องชั่งโบราณที่ทำท่าจะพังแหล่ไม่พังแหล่

ได้ 102 กิโลกรัม ซึ่งปิ่นมุกค่อนข้างไม่เชื่อว่าเธอจะหนักถึงขนาดนั้น เพราะครั้งก่อนตอนไปโรงพยาบาล เธอหนักแค่ 96 กิโลกรัมเท่านั้น แต่ตอนนี้ผ่านมาแค่สองเดือนนิดๆเอง เพราะฉะนั้นเธอจะลองซั่งแบบดิจิทัลดู มั่นน่าจะบอกน้ำหนักได้เที่ยงตรงมากกว่าเครื่องซั่งที่โรงพยาบาลเป็นแน่

หญิงสาวล้วงเหรียญบาทขึ้นมาจากกระเป๋า หันมองซ้ายมองขวา หวังว่าจะไม่มีใครสนใจเธอ แล้วจึงรีบก้าวเท้าขึ้นไปยืนบนเครื่องซั่งน้ำหนักดิจิทัลที่มีแสงไฟวิ่งวนตรงหน้าปัดไปมาราวกับงานวัด สุดลมหายใจเข้าเต็มปอด พยายามใช้วิชาตัวเบาเท่าที่ทำได้ขณะหยอดเหรียญลงไปในห้องหยอดเหรียญทันทีที่เครื่องเริ่มทำงาน คนที่ยืนอยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง เพราะแทนที่ทุกอย่างจะเป็นเรื่องส่วนตัวกลับกลายเป็นเรื่องสาธารณะทันที เมื่อมีเสียงเพลงดังหนองดังขึ้นพร้อมกับแสงไฟที่วิ่งรอบหน้าปัดเครื่องซั่งน้ำหนักส่องแสงวูบวาบ นั่นยังไม่น่าเจ็บใจเท่าเมื่อเครื่องประมวลผลเสร็จ มันยังส่งเสียงออกมาประกาศน้ำหนักของปิ่นมุกให้ผู้คนเหล่านั้ันทราบโดยทั่วกันว่า

“คุณมีน้ำหนัก หนึ่ง...ร้อย...สาม...กิโลกรัม ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ตรงไหน เมื่อเห็นว่ทุกสายตาของคนบริเวณนั้นต่างพากันมองมาที่เธอราวกับเป็นตัวประหลาด ปิ่นมุกรีบก้าวเท้าออกจากเครื่องซั่งน้ำหนักสารเลว แม้ปากแน่นอย่างแค้นใจกลางด่าเครื่องซั่งน้ำหนักที่ไม่มีชีวิต ลามไปจนถึงคนที่สร้างมันขึ้นมา นี่ถ้าฟังมันได้ เธอจะทุบมันทิ้งเสีย โทษฐานที่เทียวประกาศ...ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่าประกาศน้ำหนักของผู้ซั่งให้คนอื่นเขารู้โดยทั่วกัน ทำไม

ไม่เอาไปให้ประชาสัมพันธ์ของห้างประกาศบอกทุกชั้นทุกแผนก
เลยละยะ ที่สำคัญ น้ำหนักก็ไม่ตรง ฉันไม่ได้หนัก 103 กิโล
ฉันหนักแค่ 102 กิโลยะ!

ใครๆ ก็รู้ว่าเครื่องชั่งน้ำหนักที่โรงพยาบาลเที่ยงตรงที่สุด!

**นี่แหละนะคนเรา...อะไรดีอะไรที่ถูกใจก็เลือกเชื่อและ
เข้าข้างสิ่งนั้น...มันคือสัญชาตญาณ!**

2

อย่าเอาความอ้วนมาลงที่ฉัน!

อาการ หน้าชายังไม่หายดี...

ปิ่นมุกเดินออกจากห้างสรรพสินค้า เธอกัดฟันกรอดด้วยความเจ็บใจไม่น้อย จนมาหยุดที่ริมทางด้านหนึ่ง ตั้งใจจะเรียกรถแท็กซี่กลับไปมหาวิทยาลัย ทันใดนั้นทางตาก็เหลือบไปเห็นร้านแผงลอยตั้งเรียงรายอยู่ริมถนน หนึ่งในนั้นมีร้านขายชุดแล็คซี่สวยยั่วยวนตาเสียเหลือเกิน อารมณ์หงุดหงิดหายไปแทบจะทันที เธอพุ่งร่างอันอวบอัดด้วยไขมันเข้าไปคว้าชุดแล็คซี่ฟ้าอ่อนลายดอกสีขาวยาวเล็ก ๆ ขึ้นมาเชยชม ก่อนจะนำมันมาทาบกับตัวเองว่าใส่ได้พอดีไหม ครั้นเมื่อมองเงาตัวเองในกระจก เธอกลับรู้สึกว่ามันเล็กไปนิดหน่อย น่าจะมีใหญ่กว่านี้สักไซส์ เธอคงใส่ได้พอดี

“พี่คะ มีใหญ่กว่านี้อีกไซส์ไหม” เธอเอ่ยถามขณะที่สายตายังคงมองชุดอื่นไปด้วย ด้านแม่ค้าท่าทางปากจัดยืนมองลูกค้าตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วตอบตามความจริง

“อ้วยคุณน้อง...อย่างน้องคงต้องใหญ่กว่านี้สักสามเบอร์มั้งนี่มันไซส์ XL แล้วนะ แต่อย่างน้องคงต้องไซส์ XXXL ถึงจะใส่

ได้แบบพอดีตัว” แม่ค้าเป็นคนไม่หวังแต่จะขายของ เธอพูดความจริงกับลูกค้าเสมอ ตัวไหนใส่แล้วสวยก็บอกว่าสวย ตัวไหนใส่แล้วไม่สวยก็ไม่ยอให้ซื้อ ซึ่งคนอื่นอาจมองว่าแม่ค้าคนนี้เป็นคนที่ดี แต่กับปิ่นมุกแล้ว เธอจัดว่าแม่ค้าคนนี้เป็นแม่ค้าชั้นเลว!

“ใส่ได้ดีสิ พี่จะมารู้ดีกว่าคนใส่ได้ยังไง” ปิ่นมุกเถียง

“พี่เป็นคนขายก็ต้องดูรู้ลึกระว่าใครใส่ได้ ใครใส่ไม่ได้ ร้านนี้ไม่มีไซส์น้องหรือจะ โน่น...เดินไปอีกสองล็อก มีชุดสำหรับคนอ้วน หรือไม่ก็ลองไปหาชุดคนท้องใส่ อาจจะพอมี”

เจ้าของร้านพูดอย่างไม่แยแสแล้วหันไปจัดร้านของตัวเองต่อ ในขณะที่ปิ่นมุกยืนนิ่ง กำมือแน่นอย่างแน่นใจ อยากจะอาละวาดทำลายร้านค้าให้พังราบเป็นหน้ากลองแต่ก็ทำไม่ได้ สิ่งเดียวที่จะเอาชนะอีกฝ่ายนั่นคือเงิน เธอจะซื้อชุดนี้แม้ว่าจะใส่ไม่ได้ก็ตาม!

“ฉันจะซื้อ ตัวละเท่าไร”

“ก็บอกว่าใส่ไม่ได้ จะซื้อไปทำไมคะคุณน้อง” แม่ค้าหันมาจิกตาใส่

“ก็คนจะซื้อ! จะเอาไปทำอะไรก็เรื่องของฉัน ถามว่าเท่าไร” ปิ่นมุกถามย้ำพลางล้วงแบงก์พันจากกระเป๋าเสตางค์หลุยส์ใบงามขึ้นมาอวดศักยภาพของตัวเอง แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีผลต่อแม่ค้าสักเท่าไรนัก

“ไม่ขาย!”

“เอ๊ะ! ฉันมีเงินซื้อนะ ไม่อยากได้เงินหรือ”

“เงินนะอยากได้ แต่ต้องได้ด้วยความสุจริต ไม่ใช่

หลอกขายของให้คนที่ใส่ไม่ได้ เก็บเงินของหล่อนเอาไว้เถอะ
ให้คนอื่นที่เขาใส่ได้ซื้อไปดีกว่า อย่ามาใช้เงินชื่อนี้เพื่อประชด
ปมด้อยของตัวเองเลย ก็ไม่อยากจะว่าหล่อนนะน้อง แต่ทำตัว
แบบนี้มันอดไม่ไหวจริงๆ” แม่คำปากดีแต่เสียงใส่พลางดิ่ง
ชุดเสื้อไฟฟ้าในมือของปิ่นมุกคืนมา แต่ดูเหมือนมันจะไม่ได้
ง่ายอย่างใจคิด ปิ่นมุกจึงชุดสวยไว้ในมือไม่ยอมปล่อย ราวกับ
ต้องการที่จะครอบครองมันให้ได้ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม

เสียเงินไม่ว่า...เสียหน้าไม่ยอม!

“ก็จะเอา! มีปัญหาอะไรไหม เอาเงินไปสิ เงินไปของ
ก็มา จะเรื่องมากหาสวรรค์วิมานอะไร!” พูดจบมือหนึ่งก็ขยำ
เบงก์พันขว้างไปตรงหน้าของแม่คำ โดยไม่รู้เลยว่าการกระทำ
แบบนั้นไม่ต่างจากการเอาน้ำมันราดบนกองไฟ

“เอ๊ะ! อีเด็กนี่! วอนซะแล้ว บอกว่าไม่ขายก็ไม่ขาย
อยากโดนตบหรือไง เอาชุดคืนมา!”

แม่คำถลึงตาใส่แล้วดิ่งชุดกลับ แต่ปิ่นมุกก็ยังไม่ยอม
อยู่ดี เกิดการยื้อยุดคุดกระซากกันอยู่สักพักท่ามกลางสายตา
ของคนที่เดินผ่านไปผ่านมาและพากันหยุดมองด้วยความสนใจ

“ไม่คืน! ฉันจะเอา!”

“ก็บอกว่ากูไม่ขาย! หูหนวกหรือยังไง?”

“เป็นแม่คำก็ต้องขายสิ ฉันจะเอา!”

“ก็บอกว่ากูไม่ขาย เอ๊ะ! อีนีวอนซะแล้ว อย่าคิดว่ากู
ไม่กล้าตบเด็กนะมึง!”

ทั้งคู่ต่างออกแรงดิ่งชุดสวยกันอย่างสุดกำลัง ซึ่งในตอนนี้
ไม่ใช่เพราะว่าต้องการจะเอาชุดนั้นคืนอีกแล้ว แต่เป็นการประกาศ

สงครามเพื่อเอาชนะกันมากกว่า เมื่อไม่มีกรรมการห้ามศึก ชุตสวยจึงทำหน้าที่เป็นกรรมการห้ามศึกด้วยตัวเอง ด้วยการแยกร่างออกจากกันเป็นสองส่วน ส่งผลให้ปืนมุกล้มหงายหลังไปชนกับแผงเสื้อผ้าจนล้มพังระเนระนาดท่ามกลางเสียงวิ๊ดว้ายของแม่ค้าและคนแถวนั้น

เมื่อรู้ตัวว่าก่อเรื่องน่าอาย ปืนมุกจึงรีบลุกขึ้นจากพื้น แล้วคว้ากระเป๋าถือของตัวเองเดินออกไปที่ริมถนน โบกมือเรียกรถแท็กซี่ซึ่งไม่มีคันไหนจอดรับเธอในช่วงเวลาวิกฤตแบบนี้เลย แต่ที่น่าเจ็บใจยิ่งกว่าการที่แท็กซี่ไม่จอดรับ นั่นคือเมื่อมีหญิงสาวหุ่นสะอึดสะอ่งคนหนึ่งเดินไปโบกตรงช่วงถนนถัดไป รถแท็กซี่กลับจอดรับอย่างไม่มีติดออก

ชั่วช้า! อยากจะฆ่าแท็กซี่เสียให้ตายคามือนัก!

ความพยายามอีกสามครั้งไม่เป็นผล เสียงตะโกนด่าของแม่ค้าคนเดิมดังลั่นพลางชี้หน้ามาทางปืนมุก ทำให้มีคนหันมามองเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ หญิงสาวเห็นท่าไม่ดี ไม่รู้ว่าอีแม่ค้าบ้าดีเดือดนั้นจะวิ่งมาตบเธอเมื่อไร เห็นทีจะรอแท็กซี่ไม่ได้แล้ว จำเป็นต้องขึ้นรถเมลล์ไปก่อนแล้วกัน ว่าแล้วเจ้าหล่อนก็รีบวิ่งขึ้นรถเมลล์ในช่วงที่ผู้คนกำลังหนาแน่น โดยมีเสียงของแม่ค้าด่าไล่หลังตามมาไม่เลิก

“อีอ้วน! อีซ้างน้ำ! อ้วนแล้วไม่เจียม! ลั่นดานเสีย! มึงคิดว่าเงินซื้อได้ทุกอย่างหรือไงวะ แน่จริงมึงไปซื้อให้ตัวเองผอมลี อีฮิปโป!”

ปืนมุกทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ขณะกวาดตามองหาที่นั่งบนรถเมลล์ โชคเข้าข้างเสียจริงเมื่อมีที่นั่งว่างเหลืออยู่อีกที่หนึ่ง หญิงสาว

กำลังพาร่างอันอ้วยอ้ายจะเข้าไปนั่ง แต่แล้วอู้อยู่ๆ ก็มีชายหนุ่มหน้าตาดีตรงดิ่งเข้าไปแย่งนั่งเสียก่อน เมื่อเห็นสีหน้าโมโหของปิ่นมุกก็ทำหน้าไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น หลังจากนั้นก็เลียบทูฟงเพลงจากไอโฟนแล้วแก้มงหลับตาลงอย่างง่วงตายจนน่าเข้าไปตบสักผาด คำว่า ‘โปรดเอื้อเพื่อแก่เด็ก สตรี คนพิการ และคนชรา’ ไม่ได้ซึมซาบเข้าไปในจิตสำนึกเลยแม้แต่น้อย ไอ้พวกผู้ชายเห็นแก่ตัว!

รถเมล์คันที่ปิ่นมุกขึ้น คนขับก็เหมือนเมายา ขับปาดซ้ายปาดขวาจนร่างของหญิงสาวแทบจะเกาะกับราวไม่ไหว อาการเหมือนตอนเล่นรถไฟเหาะพานจะอาเจียนเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่แล้วเธอก็ได้ยินเสียงหนึ่งพูดขึ้นเป็นประโยคคำถามที่ทำให้ปิ่นมุกต้องหันไปมอง มันเป็นเสียงของเด็กอายุประมาณห้าหกขวบในชุดนักเรียนอนุบาลซึ่งนั่งอยู่กับแม่ที่ยังดูอายุไม่มากนัก

“แม่ครับ ทำไมไม่มีคนลุกให้พี่เขานั่ง คุณครูบอกว่าถ้าเจอคนท้องบนรถเมล์ ต้องลุกให้นั่งไม่ใช่หรือครับ”

คำพูดของเด็กไร้เดียงสาเหมือนมีดอโต้ลับเข้าตรงกลางหน้าอกอย่างจัง คนเป็นแม่รีบเอามือปิดปากลูกชาย แต่ก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้ และเมื่อปิ่นมุกหันมองรอบข้าง ก็พบว่าทุกคนต่างจ้องมองมาที่เธอ บางคนพยายามกลั้นหัวเราะ บางคนหันไปซุบซิบกับคนที่นั่งข้างๆ บางคนมองสาวร่างอ้วนด้วยสายตาสมเพช มันเป็นความรู้สึกกดดันจนทนไม่ไหวอีกแล้ว หากเธอยังอยู่บนรถเมล์คันนี้ เธออาจจะฆ่าใครตายก็ได้ สุดท้ายหญิงสาวจึงประคองร่างอันอวบอ้วนไปกดกริ่งเตรียมจะลงป้ายหน้า ครั้นเมื่อกำลังจะก้าวเท้าลง รถเมล์เวรตะไลก็ดัน